



ת"פ 26552/12/15 - מדינת ישראל נגד בהגט סהיבאן,נדאר אלסאנע

בית משפט השלום בטבריה

בפני כב' השופט יריב נבון

ת"פ 26552-12-15 מדינת ישראל נ' סהיבאן
ואח'
26 יוני 2016

בעניין:

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשמים

1. בהגט סהיבאן
2. נדאר אלסאנע

נוכחים:

מטעם המאשימה: עו"ד מאיה השילוני

מטעם הנאשם 1: בעצמו וב"כ עו"ד רוני נוג'ידאת

מטעם הנאשם 2: בעצמו וב"כ עו"ד עופר סבו

גזר דין

1. בישיבה שהתקיימה בתאריך 7 בפברואר 2016, הודו והורשעו הנאשמים בכתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר טיעון חלקי, בעבירות של **קשירת קשר לביצוע פשע**, לפי סעיף 499 (א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977; **סיוע לפריצה לבניין שאינו דירה וביצוע גניבה**, לפי סעיף 407 (ב) + 25 לחוק העונשין; **הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו**, לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

בנוסף, הורשע **נאשם 2 בלבד**, בעבירה נוספת שעניינה **נהיגה ברכב ללא רישיון נהיגה**, לפי סעיף 10א' לפקודת התעבורה.

2. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי בתאריך 2.12.15, קשרו הנאשמים, יחד עם 2 קטינים נוספים, קשר לביצוע התפרצות לעסק בצפון הארץ. לשם קידום הקשר הביא נאשם 1 את רכבו של אחיו, ואסף את נאשם 2 ואת 2 הקטינים באזור מגוריהם ברהט ובתל שבע. הנאשמים והקטינים הצטיידו בכפפות וכובעי גרב, ונאשם 2, אשר אינו מחזיק ברישיון נהיגה, נהג מדרום הארץ לאזור טבריה.

3. בתאריך 3.2.16, בסמוך לשעה 02:30, הגיעו הנאשמים והקטינים לטבריה, אחד הקטינים מרח בוך על לוחית הזיהוי של הרכב בכדי לטשטש ולהקשות על זיהויו. בסמוך לשעה 02:50, התפרצו הנאשמים

עמוד 1



והקטינים בצוותא לפיצוציית "פיצוציני" שבבעלותו של מר ניסים בן דיין בשיכון ד' בטבריה. הנאשמים המתו ברכב בשעה שהקטינים פרצו את מנעול הדלת כשהם עם כפפות וכובעי גרב, נכנסו פנימה וגנבו את הקופה הרושמת שהכילה ₪ 600 במזומן, וכן 88 פקאטים של סיגריות ועשרות מצתים ונמלטו מן המקום. שווי הרכוש הגנוב מוערך בכ - 40,000 ₪. בהמשך, סמוך לשעה 03:15, בסמוך לצומת יוקנעם, סימנו שוטרים לנאשמים לעצור את הרכב אך הנאשמים עברו את המחסום, האטו את הרכב ועצרו במרחק רב מהמחסום, אך כאשר שוטר התקרב לעברם האיצו ונמלטו מן המקום. בהמשך, נטשו הנאשמים את הרכב והרכוש, השליכו את הכפפות והכובעים וחזרו לביתם בתחבורה ציבורית.

4. הצדדים לא הגיעו להסכמה לעניין העונש הראוי לנאשמים.

תסקירי שירות המבחן :

תסקיר שירות המבחן בעניינו של נאשם 1:

5. מן התסקיר עולה כי נאשם 1, יליד 1997, ציין כי בכוונתו להשתלב באוקטובר 2016 בלימודי רפואה ברומניה ולשם כך נדרשת תעודת יושר. נאשם 1 התבקש להציג אישורים על כך אך טען כי אין ברשותו מסמכים מכיוון שנמנע עד כה מלהירשם ללימודים, עד לסיום ההליך המשפטי.

6. ביחס לעבירות אותן ביצע הודה נאשם 1 ולקח אחריות על מעשיו. לדבריו, נאשם 2 פנה אליו ביום האירוע וביקש ממנו שיסיע אותו לטבריה ל"סידורים", כהגדרתו. לדבריו סמך עליו ורק כאשר הגיעו לטבריה הבין את מטרת הנסיעה והביע כעסו. לדבריו, מכיוון שלא ידע כיצע לחזור לביתו נשאר ברכב. ביחס לברירה מהשוטרים אישר זאת וטען כי הסתתרו ביער, סמוך ליוקנעם, עד שעות הבוקר.

7. התרשמות שירות המבחן היא כי מדובר בבחור צעיר, בעל יכולות תקינות, הלוקח אחריות על מעשיו. עם זאת, שירות המבחן התרשם מעמדות מקלות ומפחיתות ביחס לחלקו בביצוע העבירות, נטייה לתליית האשמה באחרים וקושי בבחינה פנימית של האלמנטים המכשילים שהובילו אותו להתנהגות זו. לכן, המליץ שירות המבחן על ענישה חינוכית בדמות צו של"צ למשך 150 שעות, מתן פיצוי למתלונן והתחייבות להימנע מעבירה דומה. כאשר לשאלת ההרשעה סבור שירות המבחן כי לנוכח שאיפותיו ללימודים גבוהים והחשש כי הרשעה תמנע זאת ממנו, יש לבטל את הרשעתו.

תסקיר בעניינו של נאשם 2:

8. מתסקיר שירות המבחן עולה, כי לחובת נאשם 2, יליד 1996, רישום קודם משנת 2013, בגין ניסיון לתקיפת שוטר, התפרצות וגניבה, בגינו נדון ע"י בית משפט לנוער לשל"צ וצו מבחן, בפיקוח שירות המבחן לנוער. בזמנו, ייחס נאשם 2 את העבירות שביצע לחברה השולית אליה חבר באותה עת. כאשר לעבירות נשוא תיק זה הודה נאשם 2 ולקח אחריות על מעשיו. לדבריו, החליט לבצע את הגניבה בשל מצבה הכלכלי הירוד של משפחתו ורצונו להשיג "כסף קל", כהגדרתו.

9. שירות המבחן התרשם כי מדובר בבחור צעיר, בעל יכולות תקינות, ויכולת להתגייס להליך טיפולי, כפי שעשה בעבר. עם זאת, קיימים גורמי סיכון המתבטאים במחסור בגורמי תמיכה לאורך שנים, רקע



משפחתי מורכב, מצב כלכלי ירוד וחשיפה לעבריינות מגיל צעיר. שירות המבחן התרשם מעמדות המפחיתות מחומרת מעשיו, קושי בוויסות דחפים וקיומה של נזקקות טיפולית אף כיום. לכן, הופנה נאשם 2 לפרויקט "אוהל חם", המיועד לצעירים מהמגזר הבדואי ומטרתו סיוע בשיקום תעסוקתי. לאור האמור, ממליץ שירות המבחן לגזור על הנאשם 2 מאסר מותנה ופיצוי למתלונן, וכן של"צ למשך 200 שעות וצו מבחן למשך שנה, במהלכו ישתלב במסגרת הטיפולית.

טענות הצדדים:

10. **ב"כ המאשימה** פירט את נסיבות האירוע וחומרתו וטען כי מתחם הענישה בעבירות מסוג זה הינו בין 6 ל - 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בצירוף מאסר מותנה וקנס משמעותי. לדבריו, מדובר בעבירות קלות לביצוע אך קיים מהותי להתחקות אחר מבצעה. במעשיהם, גרמו הנאשמים לפגיעה בקניינו ורכושו של המתלונן, בשלוות נפשו ובביטחונו האישי. הנאשמים הצטיידו באמצעים שונים לביצוע של העבירות, נטלו רכוש ששווי מוערך בכ - 40,000 ₪ ואף התחמקו מן השוטרים. תסקירי שירות המבחן אינם מחייבים את בית המשפט, ובמקרה דנן אין מקום לקבל המלצתם להימנע מהרשעת הנאשם 1 ולגזור על הנאשמים עונשי של"צ וצווי מבחן. לנוכח האמור, מתבקש בית המשפט להשאיר את הרשעת נאשם 1 על כנה ולגזור עליו מאסר בפועל בטווח הבינוני של מתחם הענישה, מאסר על תנאי וקנס מרתיע, וכן פיצוי הולם למתלונן. באשר לנאשם 2, הרי שלחובתו רישום קודם מבית משפט לנוער. על אף האמור, יש לגזור אף עליו עונשים דומים.

11. **ב"כ נאשם 1** טען, כי יש להתייחס לנסיבותיו האישיות של נאשם 1, לחרוג מן הענישה המקובלת וליתן לו הזדמנות, כאמור בתסקיר שירות המבחן. לדבריו, מדובר בנאשם צעיר, בתחילת דרכו, נורמטיבי ונעדר הרשעות. הנאשם הבין את הפסול במעשיו, הביע חרטה ולקח אחריות מלאה. הנאשם אמר לצאת בקרוב לחו"ל על מנת להירשם ללימודי רפואה. מדובר במעידה חד פעמית ולכן יש לאמץ את המלצת שירות המבחן.

12. **ב"כ נאשם 2** טען, כי בעבירות בהן הורשע הנאשם הרף התחתון של מתחם הענישה הינו מאסר מותנה. את העבירות ביצע הנאשם 2 בשל מצבה הכלכלי הקשה של משפחתו ונסיבות חייו הלא קלות. הנאשם הודה ונטל אחריות על מעשיו, אשר הינם ברף חומרה נמוך, ולכן יש למקם את עונשו בתחתית מתחם הענישה. לחילופין, במידה וייקבע מתחם ענישה שונה, יש לחרוג ממנו לקולא וזאת משיקולי שיקום, כאמור בתסקיר שירות המבחן. בשל מצבו הכלכלי של נאשם 2, יש להימנע מהטלת קנס כספי ולהסתפק בפיצוי למתלונן, וזאת אף לבקשת נאשם 2 עצמו.

13. הנאשמים הביעו צער וחרטה על מעשיהם.

אדון תחילה בעתירת נאשם 1 לבטל את הרשעתו.

אי הרשעה - אימתי?

14. אין עוררין על הכלל שהמשפט הפלילי צריך להסתיים בדרך כלל בזיכוי או בהרשעה. הסמכות הנתונה לבית המשפט לסיים תיק ללא הרשעה יפה רק **למקרים מיוחדים ויוצאי דופן**. בעניין זה ראה ר"ע 432/85 **רומנו נגד מדינת ישראל**, תקדין עליון 85 (ד) עמ' 737; ע"פ 2513/96 ו- 3467/96 **מדינת**



ישראל נ. שמש ואח' נ (3) פ"ד 682 וכן ע"פ 2083/96 תמר כתב נגד מדינת ישראל, פ"ד נב' (3) 337 (להלן: "הלכת כתב").

15. המקור הנורמטיבי לבקשתו של הנאשם מצוי בסעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 המסמך את בית המשפט שהרשיע נאשם לבטל את ההרשעה במסגרת גזר הדין, ולהטיל עליו צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור ללא הרשעה. חלופה עונשית זו מופעלת במשורה, שכן הכלל הרחב הוא כי מקום בו הוכחה אשמתו של אדם, יש, בדרך כלל, להרשיעו בדין (רע"פ 6009/15 **קושמקוב נ' מדינת ישראל**, פסקה 9 (8.9.2015); רע"פ 3515/12 **מדינת ישראל נ' שבתאי**, פסקה 17 לפסק דינו של השופט ע' פוגלמן (10.9.2013); ע"פ 5102/03 **מדינת ישראל נ' קליין**, פסקאות 76 לפסק דינה של השופטת א' פרוקצ'יה (4.9.2007).

16. בהלכת כתב נקבע כי הימנעות מהרשעה תעשה בהתקיימותם של שני תנאים. **התנאי הראשון הוא כי טיב העבירה ונסיבות ביצועה מאפשרות, באותו מקרה מסוים, לוותר על הרשעה, מבלי לפגוע מהותית ביתר שיקולי הענישה. על פי התנאי השני, יש להראות כי הותרת ההרשעה על כנה עלולה להסב פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם.** עוד נקבע בפסיקה כי יש להימנע מהרשעה רק בנסיבות יוצאות דופן, כאשר היחס בין הנזק הצפוי לנאשם כתוצאה מההרשעה לבין חומרת העבירה והתועלת של ההרשעה לאינטרס הציבורי אינו סביר (ראו: דנ"פ 8062/12 **מדינת ישראל המשרד להגנת הסביבה נ' חברת נמלי ישראל פיתוח ונכסים בע"מ**, פסקה 15 לפסק דינו של הנשיא (בדימ') א' גרוניס (02.04.2015); **עניין שבתאי** לעיל, פסקאות 17-19 לפסק דינו של השופט ע' פוגלמן; **עניין קליין** לעיל, פסקאות 76-77 לפסק דינה של השופטת א' פרוקצ'יה).

יפים לעניין זה דבריה של השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל** (31.12.2007):

"מנגד, יש לתת את הדעת לנאשם האינדיבידואלי, לנסיבותיו האישיות המיוחדות, ולהשפעת ההרשעה על חייו, ועל סיכויי שיקומו; יש לקחת בחשבון נסיבות אישיות שונות - גיל, עבר פלילי קודם, ונתונים שונים הקשורים למצבו האישי והבריאותי. יש לבחון את השפעת ההרשעה על עיסוקו המקצועי של הנאשם, ועל מצבו הכלכלי והמשפחתי. בסופו של יום, ניצבת השאלה בכל עוצמתה - האם, בנסיבות המיוחדות של העניין, השיקול האינדיבידואלי, על היבטיו השונים, גובר על השיקול הציבורי-מערכתי הכללי, באופן שהגם שהנאשם ביצע את העבירה בה הואשם, סובלת הנורמה החברתית הכללית את אי הרשעתו בדין"
(שם, פסקה 11)

17. הקושי המתעורר במקרה שלפניי נובע מכך, שמחד מצווים אנו להילחם מלחמת חורמה בנגע עבירות הרכוש אשר הינן נפוצות ופגיעות בקורבנות העבירה רבה, הן במישור האישי והנפשי והן במישור הכלכלי; מאידך, הרשעת אדם צעיר עלולה לפגוע בו פגיעה אשר תהא בלתי מידתית ותקשה עליו יתר על המידה לנהל אורח חיים חיובי ויצרני מכאן ואילך. עם זאת, אין חולק כי מדובר בעבירות שיש למנוע ולשרש. המרחק בין התפרצות בצוותא לבית עסק באישון לילה לבין פגיעה בנפש לעיתים קצר מאוד.



תמים דעים אני עם המאשימה כי פגיעתן של עבירות הרכוש בחברה, בעיקר התפרצויות לבתי עסק ומגורים וגניבת רכוש, פגיעה קשה היא, ובשגרה, דינו של מי שמבצע עבירות מסוג זה להתחייב בדינו ולהיענש כראוי לו.

18. פסיקת בית המשפט העליון בהקשר זה ברורה ועקבית, אף בנסיבות קלות בהרבה מן הנסיבות במקרה שלפניי:

ב - רע"פ 3989/15 **גוזלאן נ' מדינת ישראל** (מיום 9.8.15), דחה בית המשפט העליון בקשה דומה לביטול הרשעתו של נאשם צעיר, אשר נטל מאחר מכשיר פלאפון במהלך הופעה. בית המשפט העליון אישר הרשעתו בגניבה וניסיון לתקיפה סתם, מאחר וגניבת פלאפונים הפכה ל"מכת מדינה".

ב - רע"פ 2167/15 **מזרחי נ' מדינת ישראל** (מיום 10.5.15), אישר בית המשפט העליון הרשעת המערער בגין עבירה של **זיוף טופס בקשה לקבלת רישיון**.

ב - רע"פ 7109/14 **סייג נ' מדינת ישראל** (מיום 20.11.14), הואשם המבקש בעבירות של ניסיון גניבת רכב וקשירת קשר לביצוע פשע. בימ"ש השלום הרשיע את המבקש במיוחס לו, בהתאם להודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן. המבקש הופנה לשירות המבחן, על מנת לבחון אפשרות לביטול הרשעתו. בית משפט השלום החליט להרשיעו ובית המשפט המחוזי דחה ערעור של המבקש בהקשר זה. בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור. בהתייחס לסוגייה זו קבע כב' השופט שוהם כי הימנעות מהרשעה, חרף הקביעה כי הנאשם ביצע את העבירה, היא תוצאה חריגה, השמורה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן, וכן הוסיף דברים, היפים אף לענייננו:

"עוד רואה אני לציין, כי המבקש אף אינו עונה על התנאי השני שנקבע בעניין כתב, הנוגע לסוג העבירה ולנסיבות ביצועה. בהתייחס לקריטריון זה, צדק בית משפט קמא בכך שבחן את חומרת מעשיו של המבקש ואת האינטרס הציבורי, שעניינו שמירה על רכושו של הזולת, ומניעת קשירת קשר עבריינית. גם אם מעשיו של המבקש אינם מגיעים לרף חומרה גבוהה, בשים לב לעובדה כי ניסיונותיו לגניבת האופנועים כשלו, הרי שהתכנון המוקדם שקדם לעבירות, ושיתופו של קטין בשלבי הביצוע, אינם מאפשרים להימנע מהרשעתו של המבקש."

ב - רע"פ 7227/14 **פרנסקי נ' מדינת ישראל** (10.11.2014), בנוגע לטענה לפיה גיל צעיר של נאשם שאישיותו אינה בשלה והוא מצוי בתחילת חייו הבוגרים, הוא שיקול רלוונטי ובעל משקל של ממש בשאלה של אי הרשעה, גם כאשר לא הוצג בעניינו נזק מוחשי- קונקרטי, נפסק:

"גישה זו אינה עולה בקנה אחד עם פסיקתו של בית משפט זה, לפיה יש להצביע על כך שהרשעתו של הנאשם תביא 'לפגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי שיקומו', ולבסס טענות אלה בתשתית ראייתית מתאימה (עניין לוזון; רע"פ 2180/14 שמואלי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (26.4.2014); רע"פ 1439/13 קשת נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (4.3.2013)). החובה להצביע על קיומו של נזק קונקרטי, מתיישבת עם



אופיו המצומצם של החריג שעניינו הימנעות מהרשעה, אשר נועד לחול אך במקרים מיוחדים בהם קיימים טעמים כבדי משקל הנוגעים לצורכי שיקומו של הנאשם. אימוץ עמדתו של המבקש, עלולה להוביל לסטייה מהאיזון הבסיסי העומד ביסודו של החריג, ואת זאת אין בידי לאפשר."

ב - רע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל (מיום 1.1.13) נפסק, כי אין להידרש לאפשרות תאורטית לקרות נזק, אם לא ברור כי אכן יתרחש.

19. מסכים אני עם הטענה כי ככל שגילו של נאשם צעיר יותר כך יש להניח לטובתו כי הפגיעה הצפויה בעתידו מסתברת יותר על פי הגיונם של דברים והשכל הישר. עם זאת, בע"פ 8528/12 **ציפורה אלירן נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 3.3.13) קבע השופט שוהם, בהסתמך על פסיקה קודמת כי חשש עתידי או רצון להשתלב בלימודים אקדמיים לא די בו כדי להימנע מהרשעה (באותו עניין הורשע המערער בעבירה של **מתן אמצעים לביצוע פשע** בלבד):

"... בבוא בית המשפט לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם, יש להתייחס לנזק מוחשי-קונקרטי, ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות, על פיהן עלול להיגרם לנאשם נזק כלשהו בעתיד. בעניין פריגין ציינתי, בהקשר זה, כי קבלת הגישה, לפיה יש לבחון נזקים אפשריים, העלולים להתרחש בעתיד, גם אם מדובר בנאשמים צעירים, "תחייב את בית המשפט להידרש לתרחישים תיאורטיים, שאין לדעת אם יתממשו בעתיד, ולא ברור כלל עד כמה תהיה להרשעה בדין השפעה על התכונות של אותם תרחישים".

(ראה גם החלטותיו של כב' השופט שוהם ברע"פ 5115/13 **מנחם שרון נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 8.9.13; ברע"פ 1439/13 **קשת נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 4.3.13 וברע"פ 9118/12 **פריגין נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 6.12.12).

20. נאשם 1 לא הציג לעיוני כל מסמך התומך בטענתו לפיה הוא עתיד ללמוד רפואה בחו"ל, ואף לא הוצגה ראיה לפיה הרשעתו כאן בישראל עלולה לסכל שאיפה זו. נאשם 1 למעשה כלל לא הוכיח בראיות ממשיות כי ייגרם לו נזק קונקרטי חמור ובלתי הפיך כתוצאה מהרשעתו. אינני מקבל את הטענה לפיה הדבר אינו ניתן להוכחה בראיות מוחשיות. ייתכן שהדבר מחייב מאמץ מסוים וכיתות רגליים, אך זה המחיר הנדרש לשם בחינת האפשרות לסטייה מן הכלל לפיו מי שנמצא אשם יורשע בדין, ולבל יהפוך החריג לכלל. קבלת עתירה זו לביטול הרשעה ללא הצגת ראיה מוחשית לפגיעה קונקרטית, כאמור, עלולה לאיין את מטרות ההרשעה הפלילית ולהצדיק קבלת כל בקשה להימנע מהרשעה מטעם כל נאשם באשר הוא.

21. אשר על כן, החלטתי שלא להיעתר לבקשת נאשם 1 לביטול הרשעתו. לנסיבות האישיות, לרבות



המלצת שירות המבחן בעניינו, אשר הינה בבחינת המלצה שאינה מחייבת את בית המשפט, יינתן משקל משמעותי בקביעת עונשו של הנאשם. יתכן ולהרשעת הנאשם 1 במקרה דנן תהא השפעה על מימוש שאיפותיו. על אף זאת, עסקינן בביצוע של עבירות חמורות בהן יש לבכר את האינטרס הציבורי ואת זכותו של הפרט לבל ייפגע רכושו וביטחונו האישי. ראוי היה כי נאשם 1 ישקול תוצאה זו בטרם מעשה, ובטרם חבר לנאשם 2 ולשני קטינים נוספים בביצוע של העבירות.

מתחם הענישה הראוי :

22. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות אדגיש כי מעשיהם של הנאשמים תוכננו היטב, נעשו באישון ליל, תוך שימוש באמצעים שונים להסתרת סימני זיהוי הרכב וזהות הפורצים לבית העסק. עסקינן בחבורה של 4 מעורבים אשר עשו דרכם מאזור הדרום לאזור הצפון, נסיעה ארוכה לכל הדעות במהלכה לא חזרו בהם מכוונתם, וזאת במטרה מוצהרת לפרוץ לבית עסק, כאמור בכתב האישום המתוקן. העובדה כי הנאשמים נותרו ברכב בשעה שהקטינים ביצעו בפועל את הפריצה לעסק וגניבת הרכוש נלקחה בחשבון עת תוקן כתב האישום ויוחס להם סיוע לקטינים בלבד. על אף האמור, לא ניתן לומר כי חלקם באירוע מזערי או לא משמעותי.

23. בנוסף, נאשם 1 הוא זה אשר נטל רכב השייך לאחיו, ללא רשותו, לצורך ביצוע העבירות, ונאשם 2 נהג ברכב ללא רישיון נהיגה. השניים לא מנעו בשום שלב מהקטינים מלבצע את ההתפרצות והגניבה, נהפוך הוא. הם המתינו ברכב לשובם ולאחר השלמת ההתפרצות והגניבה מבית העסק נסעו הנאשמים והקטינים מהמקום וכאשר הבחינו בשוטרים נמלטו מהם, וזאת במטרה להסתיר את מעורבותם באירוע זה ולסכל תפיסתם. מדובר ללא ספק באירוע חמור אשר הסב נזק לבעל העסק, ולכן מחייב הוא ענישה מרתיעה.

24. לנוכח האמור, אני קובע כי מתחם הענישה הראוי בנסיבותיו של המקרה שלפניי הינו החל ממאסר מותנה, עובר למאסר למשך מס' חודשים אשר ניתן לרצותם בעבודות שירות, וכלה ב - 12 חודשי מאסר בפועל; בצירוף מאסר מותנה מרתיע וקנס כספי. לא מצאתי עילה לחרוג ממתחם ענישה זה לקולא או לחומרה.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות וקביעת העונש הראוי:

25. הנאשמים הינם צעירים והתסקירים בעניינם מפרטים את נסיבותיהם האישיות והמשפחתיות, וכן את יחסם לביצוע העבירות. על אף הודאתם במיוחס להם בכתב האישום המתוקן, הביעו הנאשמים בפני שירות המבחן עמדות מפחיתות ביחס לחלקם בביצוע העבירות, נטייה לתליית האשמה באחרים וקושי בבחינה פנימית של האלמנטים המכשילים של התנהגותם.

26. עברו של נאשם 1 נקי לחלוטין ואילו לחובתו של נאשם 2 רישום קודם מחודש מאי 2015, מבית משפט לנוער בבאר - שבע, בגין ניסיון לתקיפת שוטר, גניבה והתפרצות למקום מגורים. בגין רישום זה ביצע נאשם 2 בעבר של"צ. סבורני כי לנוכח האמור יש לאבחן בין השניים, כך שעל נאשם 1, אשר תפקודו עד למעורבותו בעבירות נשוא תיק זה היה נורמטיבי ותקין, יוטל עונש הצופה פני עתיד, בצירוף של"צ, כמפורט בתסקיר שירות המבחן בעניינו. התרשמתי כי ההליך המשפטי היווה גורם מרתיע עבור נאשם 1 ולכן ניתן להסתפק בענישה ברף התחתון של מתחם הענישה האמור. לעומתו, על נאשם 2, אשר



כאמור ביצע בעבר של"צ ולא נרתע מלחזור ולבצע עבירות דומות, ראוי להטיל עונש חמור יותר, אשר יהווה גמול ראוי והולם למעשיו, ואף ירתיעו לבל יחזור על מעשים דומים בעתיד. סבורני, כי עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות, הינו עונש ראוי בנסיבות העניין. באשר לרכיב הכספי, כהמלצת שירות המבחן, סבורני כי פיצוי למתלונן יהווה אף רכיב חינוכי עבור הנאשמים.

27. לנוכח האמור לעיל, אני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

בנוגע לנאשם מס' 1

א. 6 חודשי מאסר על תנאי, שלא יעבור במשך שנתיים מהיום אחת העבירות בהן הורשע ויורשע בגינה.

ב. נאשם 1 יבצע של"צ בהיקף של 150 שעות, בהתאם לתוכנית אשר תוגש לבית המשפט על ידי שירות המבחן, תוך 45 ימים מיום גזר הדין.

ג. הנאשם יחתום על התחייבות כספית בסך 3000 ₪, או 30 ימי מאסר תמורתה, לפיה ימנע הנאשם במשך שנתיים מהיום מביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן. אם לא יחתום תוך 7 ימים מהיום יאסר למשך 20 ימים.

ד. פיצוי למתלונן, עד תביעה מס' 1, בסך 3,000 ₪, וזאת תוך 45 ימים מהיום. הפיצוי יופקד במזומן בקופת בית המשפט עד המועד לעיל, שאם לא כן יישא סכום זה הפרשי הצמדה וריבית כחוק החל מיום גזר הדין.

בנוגע לנאשם מס' 2:

א. 5 חודשי מאסר אשר ירוצו בעבודות שירות, החל מיום 1.8.2016, כמפורט בחוות דעת הממונה על עבודות השירות.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי, שלא יעבור במשך שנתיים מהיום אחת העבירות בהן הורשע ויורשע בגינה, למעט עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה.

ג. 3 חודשי מאסר על תנאי, שלא יעבור במשך שנתיים מהיום עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה.

ד. הנאשם יחתום על התחייבות כספית בסך 3000 ₪, או 30 ימי מאסר תמורתה, לפיה ימנע הנאשם במשך שנתיים מהיום מביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן. אם לא יחתום תוך 7 ימים מהיום יאסר למשך 20 ימים.

ה. פיצוי למתלונן, עד תביעה מס' 1, בסך 3,000 ₪, וזאת תוך 45 ימים מהיום. הפיצוי יופקד במזומן בקופת בית המשפט עד המועד לעיל, שאם לא כן יישא סכום זה הפרשי הצמדה וריבית כחוק החל מיום גזר הדין.



ו. ניתן בזאת צו מבחן למשך שנה מהיום. במהלך תקופה זו ישולב נאשם 2 בתוכנית טיפולית, כמפורט בתסקיר שירות המבחן.

במידה והנאשמים הפקידו פיקדון בתיק זה, הפיקדון יקוזז כנגד הפיצויים שנפסקו. במידה וקיימת יתרה, היתרה תוחזר למפקיד והכל בכפוף להוראות כל דין ועיקול.

מוצגים - להשמדה.

גזר הדין יועבר לעיון שירות המבחן והממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור לבית משפט מחוזי בתוך 45 ימים.

ניתנה והודעה היום כ' סיוון תשע"ו, 26/06/2016 במעמד הנוכחים.

יריב נבון , שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

הרכב יוחזר לבעליו, מר עיזאת סהיבאן בהתאם להסכמת הצדדים.

ניתנה והודעה היום כ' סיוון תשע"ו, 26/06/2016 במעמד הנוכחים.

יריב נבון , שופט